

JEFF CREEPY

SUPERMALS

PARC INFERNO

Estrella Polar

SUPERMALSNS

JEFF CREEPY
PARC INFERNO

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Parque Inferno*

© del text: Sergio Álvarez, 2019

© de les il·lustracions: Roc Espinet, 2019

© de la traducció: Lluís Delgado, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., Estrella Polar, 2019

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2019

ISBN: 978-84-9137-720-7

Dipòsit legal: B.151-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

Queia la tarda sobre aquella casa vella i solitària, un xic abandonada. Al porxo hi feia falta una bona capa de pintura i del jardí només en quedava una superfície de terra seca, atapeïda de males herbes, i un arbre podrit amb les branques retorçades i plenes de teranyines. Així i tot, la posta de sol era d'aquelles que no s'obliden. Llàstima que ningú no li parava atenció.

La porta es va obrir de sobte i en va sortir una noia apressada, aguantant un pal de *selfie* connectat al mòbil. Els cabells llisos i molt negres li tapaven els ulls. Portava uns texans estripats i una des-suadora amb calaveres. Era evident que buscava mostrar un *look* gòtic sense acabar-lo d'aconseguir. La porta va clavar un altre cop i un noi pàl·lid i

pigat la va seguir. Duia un tupè ros exagerat, unes ulleres de sol de mirall i una jaqueta de cuir vermella. Eren la Laura Calfreds i el seu amic Paris Pelinkanos.

Uns segons més tard va sortir darrere seu un paio enorme, gairebé un gegant. Però el més imponent no era la seva mida. El gegant anava vestit amb una granota bruta i esparracada, i una màscara blanca a la qual algú havia pintat una boca somrient amb ullals. Ah, i també hi havia el tema de la destrat. La destrat era enorme, una mica desproporcionada fins i tot per a un home tan colossal. Era la mare de totes les destrats! Estava bruta i rovellada, però, tot i això, feia l'efecte que la fulla podia tallar qualsevol cosa que se li posés al davant. I al davant hi tenia la Laura i en Paris.

L'home de la destrat els guanyava terreny. No era ràpid, però les seves cames, com troncs, eren molt més llargues que les dels nois. Brandava la destrat amb fúria per sobre del cap mentre proferia alarits horribles.

—UAAAAAAAAA! —cridava l'emmaskarat.

—AAAAAAAH! —xisclava la Laura, aterrida.

I en Paris... Bé, en Paris reia. Sí, sí. Reia a cor què vols.

—Ho estàs gravant? —preguntava entre rialles—. Digues que ho graves, Laura!

Però la Laura estava ocupada ensopegant amb una arrel seca que sobresortia del camí pedregós. En Paris se li va aturar al costat i li va atansar la mà. Ella li va oferir la seva perquè l'ajudés a aixecar-se, però el noi la va rebutjar. No buscava la mà lliure, sinó l'altra.

—Dona'm el mòbil, afanya't! —va ordenar-li. Com que ella no reaccionava, li va prendre el pal de *selfie* i es va posar a gravar. Horroritzada, la Laura va veure que el noi es començava a burlar de l'enorme maníac—. Va, home! Una mica més

d'actitud! Que això de la destrat ja ho tenim molt vist!

Per tota resposta, el gegant va llançar l'arma. La Laura va veure que la destrat s'elevava, girant i girant, i després començava a caure cap a ella. Va sentir que un calfred se li enfilava per la columna i es va posar a tremolar. Les tremolors eren exagerades. Semblava que li hagués d'agafar un atac. En realitat, aquelles tremolors eren la causa per la qual l'anomenaven «Calfreds». Quan la Laura s'espantava, ho feia de debò. I, per desgràcia, acompanyar en Paris Pelinkanos a les seves aventures era sinònim de sentir autèntic pànic. El seu canal de YouTube, «El noi sense por», estava completament dedicat al terror. Comentava pel·lícules, còmics, llibres... I després hi havia la part que menys li agradava a la Laura i que entusiasmava en Paris: criticar «cases encantades».

El noi, en canvi, semblava que s'ho passava d'allò més bé. La destrat els va caure al damunt i en Paris la va atrapar al vol. A les seves mans semblava encara més grossa. Però com podia aguantar aquella cosa tan bestial?

—Va, nano! —va protestar en Paris—. Però si és de mentida!

El noi li va tornar a llançar la destrat. El gegant no va fer l'intent d'agafar-la i la va deixar caure a terra. Es va treure la màscara amb ràbia i la va llançar ben lluny.

—Ja n'hi ha prou! Us prohibeixo que torneu a la Casa de la Destral de l'Infern!

—Deus voler dir la Casa de la Destral de Plàstic —va replicar en Paris—. Maniquins penjats amb ganxos, teranyines de mentida, calaveres d'escaiola! D'aquesta comèdia en dius tu una casa del terror? Res de tot això no fa por!

—A mi m'ha fet por —va disculpar-se la Laura, mirant l'home. Li feia una mica de llàstima.

—Gràcies, nena —va dir l'home—. Fem el que podem.

En Paris es va posar a riure.

—Que no et pugi al cap. A la meua amiga tot li fa por!

El gegant, enfadat, va tornar a la casa.

—Almenys la teua amiga no és una petita creguda amb aires de grandesa! —va dir.

Però en Paris no l'escoltava. Es gravava amb el telèfon.

—Ja ho veieu, amics, una altra casa encantada de pa sucat amb oli. No val la pena pagar l'entrada si no us agrada llençar els diners. Us parla en Paris Pelinkanos, el noi sense por. No oblideu picar el *like* i posar-vos una de terror aquesta nit!

La Laura es va aixecar, encara trasbalsada. Va girar els ulls en blanc quan va sentir que el seu amic deia: «Aquest vídeo ho petarà».

Una estona més tard, prenien un refresc en una cafeteria. Feia poc que s'havia fet de nit, però el local es trobava en territori aliat. El portava la mare de la Laura. Els dos amics revisaven els vídeos.

—Aquí vull que facis un muntatge guapo, entesos, Laura? Que es vegi bé que agafo la destrat al vol —va assenyalar en Paris.

—D'acord, però hauries de ser més amable amb aquesta gent. Al cap i a la fi, fan la seva feina. Intenten guanyar-se la vida.

—Escolta, si pago per una experiència terrorífica, vull una experiència terrorífica.

—Aquesta és la qüestió, Paris. Tu no pagues mai! Sempre ens conviden!

—Doncs amb més raó. Volen publicitat de franc al meu canal? Doncs que penquin una mica!

La Laura es va posar les mans al cap. Des que el seu amic havia obert el canal de YouTube, tot havia canviat. Al principi havia estat divertit i emocionant, però «El noi sense por» va anar guanyant seguidors i ara era tot un fenomen a la xarxa. El seu amic s'estava convertint en una estrella d'internet i ella sentia que el perdia, a mesura que els *likes* es multiplicaven. Per això li feia d'ajudant. Si no l'acompanyés, en Paris s'acabaria convertint en un idiota. Algú l'havia de fer tocar de peus a terra. No estava aconseguint gaires bons resultats, però...

—Escolta, tenim un correu prometedor —va dir en Paris—: «Parc Inferno». Sona bé!

—Sona fatal.

—I porta un vídeo. El mirem?

—M'estimo més veure'l un altre dia, francament. Avui ja he gastat tots els calfreds.

—Perfecte, llavors el poso.

La Laura va esbufegar.